

פרשת ויגש

אהבה, שהיא התוכחה הכי גדולה (מ"ה)

אם נתבונן היטב בקשר בין יוסף לאחיו, למען האמת - נראה, שאין תוכחה, אלא, יש - רק אהבה. לאורך כל הדרך, רואים שיוסף מאוד שומר, על כבודם של אחיו וגם בזמן שהוא מתגלה אליהם כתוב, ולא יכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ואומר רש"י שלא היה יכול לסבול שיהיו מצרים נצבים עליו ושומעין שאחיו מתביישין, ולכן ציווה הוציאו כל איש מעלי ואז הן נותן את קולו בבכי מרוב אהוד. הבכי חזק עד ש: "וישמעו מצרים וישמע בית פרעה".

הוא אומר לאחיו:

"גשו בא אלי... אני יוסף אחיכם... אל תעצבו... לא אתם שלחתם אתי הנה, כי האלקים.

זה אלוקים ששלח אותי לפניכם, לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה.

מילים של אהבה אמר להם; בשביל שיחושו בה.

אין פה תוכחה, אלא אהבת אחים.

אהבה, שהיא התוכחה הכי גדולה.

התברר שיוסף לא חטא בגאווה והמציא להם חלומות של גדלות, אלא יוסף חלם חלומות של אמת. זה רק הם שהתכחשו לאמת וברגע אחד פתאום הם הבינו זאת, ועל כן התביישו כל כך.

האח שלהם באמת אהב אותם. איך, יכלו לסלוד ממנו עד לכדי: וישנאו אתו, ולא יכלו דברו לשלום? איך הם לא הבחינו באהבתו?

לכן, כיסתה את פניהם בושה, כל כך גדולה, עד כדי-כך, ש: ולא יכלו אחיו לענות אתו.